

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

LEVL vzw

tegen

Het Belang van Limburg / HBVL.be

Met een mail van 19 mei 2025 dienen mevrouw Fatmagül Dinc en mevrouw Feraye Özyürek een klacht in namens LEVL vzw tegen Het Belang van Limburg / HBVL.be. De aanleiding zijn volgende publicaties:

- een artikel van 16 mei 2025 op HBVL.be met de titel *Zwarte markt van illegale wapens explodeert in Limburg: “Tijd dat Brussel hier aandacht voor krijgt”*;
- een artikel van 17 mei 2025 in Het Belang van Limburg met de titel *“Te weinig middelen voor Limburg, als je ziet waartegen we strijden”*.

Redactiemanager Toon van den Meijdenberg van Het Belang van Limburg antwoordt met een brief op 1 september 2025, waarop LEVL-medewerker Fatmagül Dinc een repliek stuurt in een brief van 12 oktober 2025. Toon van den Meijdenberg antwoordt voor Het Belang van Limburg een laatste keer op 30 oktober 2025.

Een rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft een hoorzitting gehouden op 23 januari 2026. Voor LEVL vzw woonden beleidsmedewerkers Fatmagül Dinc (Media en Beeldvorming) en Raïssa Peeters (Onderwijs) die bij. Voor Het Belang van Limburg waren hoofdredacteur Indra Dewitte en redactiemanager Toon van den Meijdenberg aanwezig.

DE FEITEN

De artikels in de krant en op de website hebben een verschillende titel, maar zijn inhoudelijk nagenoeg hetzelfde. Ze gaan over een criminele organisatie van illegale wapenhandelaars, die de federale gerechtelijke politie (FGP) van Limburg op het spoor gekomen is en opgerold heeft. De spilfiguren in het onderzoek zijn twee jonge twintigers van Turkse origine. Zij zijn opgepakt toen ze op het punt stonden om wapens te kopen van twee Turkse Oostenrijkers die naar Heusden-Zolder gekomen waren voor de wapendeal.

De politie was de twee twintigers een jaar eerder op het spoor gekomen tijdens een Turks-Koerdisch conflict, waardoor rellen waren uitgebroken in Heusden-Zolder. In het onderzoek naar dat conflict waren chats opgedoken tussen amokmakers die het over wapens hadden. De politie is op dat spoor voortgegaan. Dat leidde tot een grote actie van de federale gerechtelijke politie met twintig huiszoekingen en de inbeslagname van een groot wapenarsenaal en cash geld. Politie en parket hebben over de hele actie een persconferentie gegeven, waarover het artikel bericht.

In het artikel staat dat het resultaat van de actie volgens de politiediensten slechts het topje van de ijsberg is en vervolgt met dit citaat: “Er zijn op dit moment ontzettend veel wapens in omloop. We hebben zelfs weet van raketwerpers die werden verhandeld, maar nog niet door ons konden worden aangetroffen.”

Daarna volgen nog twee zinnen, die niet tussen aanhalingstekens staan. Het gaat om deze passage:

Dat het jongeren van Turkse origine zijn die zich met de illegale wapenhandel bezighouden, is geen toeval en heeft te maken met hun culturele achtergrond. Binnen de Turkse gemeenschap kicken ze nogal op vuurwapens.

Het artikel beschrijft voorts de werkwijze van de criminele organisatie, die erin geslaagd zou zijn om via een omweg ongeregistreerde wapens te maken en die verkocht zou hebben aan kopers in heel Europa. Daarnaast is er tijdens de huiszoekingen ook een drugslab ontdekt, waar een nieuwe designerdrug gemaakt zou worden.

De directeur van de FGP Limburg en de procureur van het parket van Limburg reageren op het einde van het artikel tevreden met het resultaat van de actie. Ze zeggen ook dat Limburg overspoeld wordt door zware criminaliteit en vragen dringend meer middelen vanuit Brussel omdat ze handen te kort komen.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

KLAGER

LEVL vzw strijdt tegen racisme en discriminatie. De organisatie wil de stem van Vlamingen met een migratieachtergrond vertegenwoordigen en cohesie in de samenleving bevorderen. Vanuit die optiek klaagt LEVL één welbepaalde passage in het artikel in Het Belang van Limburg aan, omdat die volgens hen stigmatiserend is en zo maatschappelijke schade veroorzaakt. Het gaat om volgende passage: *Dat het jongeren van Turkse origine zijn die zich met de illegale wapenhandel bezighouden, is geen toeval en heeft te maken met hun culturele achtergrond. Binnen de Turkse gemeenschap kicken ze nogal op vuurwapens.*

De passage in het artikel generaliseert en stigmatiseert een hele bevolkingsgroep binnen de Turkse gemeenschap. Dat is deontologisch problematisch volgens LEVL, dat geen aantoonbare noodzakelijkheid of proportionaliteit ziet om de passage op te nemen in het artikel. Op die manier schaadt het de menselijke waardigheid. Misschien was het niet de intentie van het artikel, maar je moet ook kijken naar de impact bij de ontvanger. LEVL noemt dat microagressies. Dergelijke uitspraken kwetsen en laten telkens kleine sneetjes na bij mensen met een migratieachtergrond.

LEVL hekelt het feit dat de passage niet tussen aanhalingstekens staat, waardoor het niet duidelijk is of de passage een feit of een mening weergeeft. Zoals het er nu staat, is het een mening die gepresenteerd wordt als feit. Als het echt om een citaat gaat, had de passage tussen aanhalingstekens moeten staan en duidelijk gepresenteerd moeten

worden als een citaat van een politie- of gerechtelijke bron. In dat geval had het citaat voor LEVL zo in het artikel kunnen opgenomen worden.

Tegelijk meent LEVL dat zo'n uitspraak, ook in het geval van een citaat van een deskundige, afgewogen moet worden. Als journalist kan je ook beslissen om de uitspraak niet op te nemen of ze te nuanceren of beter te kaderen, want de stelling over jongeren van Turkse origine in die twee zinnen is feitelijk onjuist. Er is niet aan factchecking gedaan en er worden nergens cijfers of onderzoek vermeld die de uitspraak kunnen onderbouwen.

De organisatie verwijst daarvoor naar verschillende rapporten uit België en Nederland. Zo zegt een Nederlands rapport dat niet cultuur maar vooral de leefomgeving en sociale factoren criminaliteitscijfers verklaren. Daarnaast haalt LEVL een rapport van het Vlaams Vredesinstituut aan over vuurwapenincidenten in Vlaanderen. In 2024 waren er volgens dat rapport zo vier incidenten in Limburg, dat daarmee de veiligste provincie van Vlaanderen genoemd wordt. Als je die rapporten gelezen hebt, moet je volgens LEVL concluderen dat de stelling in het artikel feitelijk onjuist is en dat er een klimaat van misinformatie en verdachtmakingen geschapen wordt.

LEVL heeft ook bezwaren tegen een rapport dat Het Belang van Limburg in zijn verweer aanhaalt om de bewuste passage te verantwoorden. Het gaat om een rapport over illegale wapenhandel in Turkije, maar de realiteit daar is anders dan die in België. Je kan die twee niet op één lijn zetten. Bovendien is het onderzoek verschenen in juni 2025, een maand na het verschijnen van het artikel, en kan het de passage uit het artikel dus niet ondersteunen.

De journalist had ook een loyale kans op wederhoor moeten bieden, door een Vlaming met Turkse achtergrond aan het woord te laten die de eer en goede naam van jongeren van Turkse origine kon beschermen.

LEVL erkent dat de hoofdredactie van Het Belang van Limburg vrij snel na publicatie haar excuses heeft aangeboden en dat de passage geschrapt werd, maar dat is niet voldoende. Het effect was er al. Goede intenties nemen het deontologische probleem niet weg. De passage in het artikel kwetst mensen en schaadt het vertrouwen tussen mensen mét en mensen zonder migratieachtergrond. Door het zo te verwoorden voor een breed publiek, wordt het moeilijker gemaakt om samen te leven. Daarom zijn excuses naar de hele gemeenschap op hun plaats. Het gaat om het recht op erkenning en correctie.

HET BELANG VAN LIMBURG

Het Belang van Limburg schetst de context waarin het artikel tot stand gekomen is. Er is een toenemend probleem van wapenhandel en andere criminaliteit in Limburg. Na het oprollen van een criminele organisatie beslisten politie en parket om een persconferentie te geven om de feiten te duiden en aan de alarmbel te trekken over het toenemende aantal dossiers voor hun diensten.

Op die persconferentie ging het over de problematiek van wapenhandel, hoe twee jonge Limburgers van Turkse origine wapens wilden kopen bij Turkse Oostenrijkers en hoe de rechercheurs daarbij waren uitgekomen, namelijk door het eerdere Turks-Koerdische conflict in Heusden-Zolder. Het vermelden van de Turkse achtergrond was om die redenen relevante context voor de feiten. Dat is geen stigmatisering.

De bewuste passage was niet de mening van de journalist in het artikel, maar wel een uitspraak van een van de aanwezigen op de persconferentie. De bron van het citaat wordt niet bij naam genoemd. Die wilde anoniem blijven vanwege de gevoeligheid van het onderwerp. De passage had wel als citaat weergegeven moeten worden en had dus tussen aanhalingstekens moeten staan, maar bij publicatie ontbraken ze. Het gaat om een slordigheid. Het Belang van Limburg herhaalt dat er geen intentie was om te stigmatiseren.

Toen hoofdredactrice Indra Dewitte op de hoogte werd gebracht van het ontbreken van die aanhalingstekens, heeft ze zich verontschuldigd en heeft ze beslist om de passage meteen te laten weghalen in het artikel. Ze begrijpt dat die woorden kwetsend overkwamen, doordat een mening als feiten gepresenteerd werd zonder te kaderen waar die mening vandaan kwam. Dewitte benadrukt wel dat een dergelijke uitspraak moet kunnen binnen de juiste context en als citaat van een deskundige ter zake. Als gerechtelijke diensten zoiets vaststellen, moeten ze dat kunnen aankaarten. Het is de taak van de journalistiek om een ongemakkelijke waarheid te kunnen brengen.

In de passage wordt veralgemeend over de Turkse gemeenschap, maar dat is journalistiek toegelaten als de veralgemening relevant is voor het begrijpen van het nieuws. Zo verwijst berichtgeving wel vaker naar relevante culturele of religieuze gebruiken, waar vergeleken wordt met een bericht op VRT NWS over het aantal besnijdenissen binnen de Joodse of moslimgemeenschap. Op die manier kan je context scheppen, het gaat niet om een waardeoordeel van de journalist of het medium.

Wederhoor van iemand uit de gemeenschap was in dit geval niet nodig en niet mogelijk. Het Belang van Limburg vraagt zich af aan wie het wederhoor had moeten vragen en wie dan voor de hele Turkse gemeenschap zou kunnen spreken.

Het Belang van Limburg verwijst in zijn verweer ook naar internationaal wetenschappelijk onderzoek van een ngo rond wapenbezit in Turkije en naar artikels in binnen- en buitenland, waarin de Turkse wapencultuur historisch en cultureel wordt beschreven. LEVL vindt dat een onderzoek naar de gewoonten van Turken in Turkije niet doorgetrokken kan worden naar Turken in België, maar volgens Het Belang van Limburg kent de ngo de problematiek heel goed en weet ze waarover ze spreekt.

Racisme of stigmatisering zit niet in het DNA van Het Belang van Limburg en heeft er nooit in gezeten. De krant heeft altijd ingezet op verbinden over alle gemeenschappen en etniciteiten heen en geeft daarvan een hele reeks voorbeelden.

Het Belang van Limburg betreurt tot slot dat eerdere gesprekken met LEVL over een minnelijk voorstel op niets uitgedraaid zijn en dat LEVL nu uit lijkt te zijn op een formele veroordeling door de Raad. Er waren nochtans al afspraken gemaakt en de redactie had

al inspanningen ondernomen, zoals brochures van LEVL op de redactie verspreiden, meer representatie van kleur in beeldmateriaal en het plan om een workshop te organiseren met LEVL om de redactie bewust te maken van gevoeligheden.

BESLISSING

Het Belang van Limburg maakt aannemelijk dat de betwiste passage een uitspraak is van iemand van de politiediensten die anoniem wenste te blijven. Dat blijkt echter niet uit het artikel. De passage is niet weergegeven als een citaat met aanhalingstekens, noch als een parafrasering met verwijzing naar een bron bij de politiediensten. Doordat dat niet gebeurd is, leest de passage als een weergave van feiten en is het onderscheid tussen feiten en beweringen, veronderstellingen of opinies niet duidelijk, wat niet strookt met artikel 4 van de Code.

Gezien het stigmatiserende karakter van de uitspraak, was extra waakzaamheid geboden bij de formulering of – in dit geval – de weergave van de betwiste passage. Artikel 27 van de Code bepaalt dat de journalist erover waakt dat de formulering van zijn berichtgeving niet stigmatiserend is, onder meer wanneer hij groepskenmerken zoals etnische afkomst of nationaliteit vermeldt. Het ontbreken van de aanhalingstekens gaat in tegen die redactionele waakzaamheid.

De klacht is ingediend tegen de online en de printversie van het artikel. Online heeft de redactie de passage meteen verwijderd, toen ze zich ervan bewust werd dat het citaat niet als citaat was weergegeven. De Raad is van oordeel dat het in de context van het artikel gaat om een ernstige fout en dat de redactie deze fout had moeten erkennen en een rechtzetting had moeten publiceren, overeenkomstig de richtlijn bij artikel 6 over rechtzettingen bij online berichtgeving. In de printversie van de krant is er ook geen loyale rechtzetting gebeurd, wat in strijd is met artikel 6.

De klacht is gegrond op bovenvermelde punten.

Artikel 20 van de Code bepaalt dat wederhoor nodig is wanneer de berichtgeving ernstige beschuldigingen uitbrengt die de eer en goede naam betreffen. De betwiste passage gaat over Turkse jongeren en de Turkse gemeenschap in het algemeen, maar die kunnen niet onder één noemer of naam gevat worden. En de passage vermeldt geen specifiek identificeerbare persoon, vereniging of organisatie op wie het principe van wederhoor van toepassing zou kunnen zijn. De klacht is ongegrond op dit punt.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is gegrond wat betreft onderscheid tussen feiten en beweringen, stigmatisering en loyale rechtzetting.

De klacht is ongegrond wat betreft wederhoor.

Brussel, 5 maart 2026